

Ο σύγχρονος άνθρωπος αποδεικνύεται μέγας, ως προς τα επιτεύγματα και τις κατακτήσεις του. Με τη δύναμη της επιστήμης και της τεχνολογίας έχει εισδύσει στα μυστικά του μικρόκοσμου και του μακρόκοσμου και φιλοδοξεί να «ψηλαφίσει» τα μυστήρια του σύμπαντος και της ζωής...

«Βλέπει» στις εσχατιές του ουρανού, ανατέμνει ακόμα και τις απειροελάχιστες ποσότητες της ύλης, επεμβαίνει στα γονίδια, αναδεικνύεται σε κυρίαρχο της φύσης και ρυθμιστή των φαινομένων της...

Μέγας, ο σύγχρονος άνθρωπος... Τόσο μέγας, που βυθίζεται στην αυταπάτη της παντοδυναμίας και «δοκιμάζει» τον πειρασμό της αυτόνομης θέωσης, νομίζοντας ότι θα γίνει θεός!

Έτσι, ζη μέσα στην ψευδαίσθηση της απόλυτης αυτάρκειας, της μονιμότητας, της παντοδυναμίας και της διαρκούς ευτυχίας... Όλα τα έχει, ή νομίζει ότι τά έχει, μάθει, όλα τα μπορεί, όλα τα υποτάσσει...

Αλλά, στο απόγειο της παντοδυναμίας του έρχεται ένας εχθρός, που τον υποτάσσει και τον εξουθενώνει, ένας εχθρός, που αποδεικνύει πόσο, τελικά, ο άνθρωπος είναι αδύναμος και μικρός!

Αρκεί ένας ιός, ένας αόρατος στο μάτι οργανισμός, για να ανατρέψει τον «πύργο της Βαβέλ», που με τόση αυτοπεποίθηση και αισιοδοξία ανυψώνει, και να τον επαναφέρει στα ανθρώπινα μέτρα!

Έχοντας ξορκίσει από την καθημερινότητά μας την αρρώστεια και το θάνατο, όταν αντιμετωπίζουμε πρόβλημα υγείας, τότε νοιώθουμε εντελώς αδύναμοι, άοπλοι και πραγματικά κεχριαίοι.

Τότε είναι που υποχωρεί ο εγωισμός μας, ξαναγινόμαστε κοινωνικά όντα και αναζητούμε τη βοήθεια των συνανθρώπων μας....

Τότε αποκαλύπτεται και αναδεικνύεται το μέγεθος και η αξία του «προσώπου», οι άνθρωποι γινόμαστε ίσοι και όλοι μας καλούμαστε να δώσουμε εξετάσεις ανθρωπιάς.

Καλούμαστε να δώσουμε εξετάσεις ανθρωπιάς, σε μια κοινωνία, που ανάγει τα πάντα σε οικονομικά φαινόμενα και μετρά τά πάντα με οικονομικές παραμέτρους.

Τόσο ο ιός του Aids, όσο και οι διάφοροι ιοί, που κατά καιρούς εκ του μηδενός εμφανίζονται και ενσπείρουν το φόβο και τον πανικό, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά οι Σωκρατικές «αλογόμυγες», που μας ξυπνούν από το λήθαργο της αυτάρκειας, είναι η αρχαιοελληνική «νέμεσις», που μας επαναφέρει στα ανθρώπινα μέτρα...

Για το Χριστιανό, όμως, είναι και κάτι παραπάνω! Είναι προκλήσεις του Θεού για πνευματική εγρήγορση και προσκλητήρια για ηθική τελείωση.

Γι' αυτό και ποτέ δεν θεώρησε τους ασθενείς βάρος της κοινωνίας, ούτε τους στιγματίσε, ούτε τους απέρριψε, αλλά η μέριμνα γι' αυτούς και τή θεραπεία τους γίνεται αναφορά και μέρος της λατρείας του Θεού, ο Οποίος ταυτίζεται με τον άρρωστο. (Ματθ.25,36-40)

Έτσι, η Εκκλησία δεν έγινε μόνο ιατρείο ψυχών, αλλά και θεραπευτήριο σωμάτων. Από το 451 μ.Χ., με Συνοδική απόφαση το Νοσοκομείο ορίζεται ως παράρτημα του Ναού, ενώ στο Βυζάντιο τα Νοσοκομεία ήταν προσαρτημένα στα Μοναστήρια.

Στην πρωτεύουσα και βασιλεύουσα Πόλη του Κωνσταντίνου λειτουργούσαν 40 Νοσοκομεία-Μοναστήρια καί στα μαύρα χρόνια της Τουρκοκρατίας 13, υποδεικνύοντας στην οργανωμένη πολιτεία το καθήκον της και αποδεικνύοντας για μια ακόμη φορά ότι «η δύναμής της Εκκλησίας εν ασθενεία τελειούται»!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄